

Amsterdamse voetbalclub DWS zoekt rol in maatschappelijke speelveld

De clubhistorie is de toekomst

Het verleden van de trotse club is samengebracht in een riante, tegen de muur van de kantine geplaatste, prijzenkast. Naast de bokalen valt de foto op van het elftal waarmee DWS in 1965 kampioen in het betaald voetbal werd. Verderop brengt een galerij van grote namen de herinnering tot leven aan de roemrijke historie van de Amsterdamse volksclub.

De rij van nationaal en internationaal succesvolle spelers uit deze markante kweekvijver lijkt eindeloos. Van 25-voudig international Bertus Caldenhoven en zijn generatiegenoten Bram Wiertz en Guus Dräger, voor de oorlog, tot Frits Flinkevleugel, Jan Jongbloed, Rob Rensenbrink en Rinus Israël in de jaren zeventig. De latere sterren Ruud Gullit, Frank Rijkaard en John Metgod, met stuk voor stuk een inspirerend verleden bij DWS, geven het huis van de club een museumachtig aanzien.

Nog steeds spelt wedstrijdsecretaris, Jan Hobby, DWS'er in-hart-en-nieren, dagelijks de krant en andere informatiebronnen. Hij is op zoek naar de centen die de laatste generatie door deze club voortgebrachte spelers met een profstatus nu, bij doorverkoop, de Amsterdamse amateurclub nog steeds oplevert. Onder anderen Oussama Assaidi (Heerenveen), Diego Biseswar (Kayserspor) en Evander Sno (RKC) ontplooiden hun talent in het shirt van DWS.

DWS was door de jaren heen méér dan een talentenschool. Het werd gezien als een sympathieke volksclub. De bindende kracht haalde DWS uit de Spaarndammerbuurt, een wijk waar ooit de meeste mannen in de havens of op de houtwerken werkten. 'Er zat veel rauw volk tussen, bij het minste of geringste sloegen ze erop los', zegt de 80-jarige Hobby. In zware tijden zorgde het voetballen bij DWS - Door Wilskracht Sterk - voor verlichting.

De volksclub van weleer bestaat niet meer. De club is neergestreken op sportpark Spieringhorn, nabij station Sloterdijk. 'Nieuw perspectief is er voldoende', zegt voorzitter René Metz. 'Maar het is niet meer zoals het ooit was dat de leden van de club naast elkaar woonden, elkaar op straat tegenkwamen en elkaar ook nog eens troffen bij de voetbalclub. Onze leden komen nu uit alle delen van de stad, soms zelfs van daarbuiten. We zijn een multiculturele vereniging, met negentien nationaliteiten. Ze willen elkaar ontmoeten op een plaats die hun tweede thuis kan zijn.'

Metz werd ruim drie jaar geleden aangezocht om de club, met 560 leden, door roerige tijden te loodsen.

DWS-voorzitter René Metz voor een foto met de oud-jeugdleden Frank Rijkaard (3de van links) en Ruud Gullit (4de van links).

Foto Klaas Jan van der Weij

DE SPORTCLUB

Voetbalclubs die jarenlang ingesteld zijn geweest op ontspanning, vertier en competitie krijgen er steeds vaker een maatschappelijke opdracht bij. De bindende kracht van sport maakt ze tot zogenaemde vitale verenigingen, die bruggen moeten slaan in een veranderende samenleving.

Door **Poul Annema**

Vijfde en laatste deel

Veranderingsmanagement was zijn vak en in zijn woonplaats Zwanenburg speelde hij een grote rol tijdens de fusie van twee clubs.

'Ik was bij DWS de zoveelste voorzitter in korte tijd. Dus heb ik gezegd: ik doe het alleen met volledige steun van de achterban. Ik steek mijn energie niet in het trekken aan een dood paard. Op een A4'tje heb ik uitgelegd hoe een traditionele volksclub in een nieuwe omgeving van maatschappelijke waarde kan zijn.'

De steun van de oude garde kreeg Metz sneller dan hij verwachtte. 'DWS was geen honderd jaar oud geworden als de échte leden er niet ongelooflijk veel energie in hadden gestoken. Juist die mensen moesten wennen aan noodzakelijke veranderingen. Ik moet ze een compliment maken voor de manier waarop ze daarmee zijn omgegaan en hebben ingespeeld op de nieuwe kernwaarden van de club: de perfecte opleiding en het comfortabele clubhuis. We willen plezier bieden en leden de kansen geven op persoonlijke ontwikkeling. Die boodschap dragen we uit met aandacht voor kwaliteit,

betrokkenheid en veiligheid.'

René Metz schakelde adviesbureau Twijnstra Gudde in om nieuw beleid te ontwikkelen. 'DWS moest zijn historie benutten naar mogelijkheden voor de toekomst. Twijnstra heeft ons ondersteund om een klip en klaar verhaal te presenteren.'

Toekomst is zaak van partners vinden en kosten drukken

Dat heeft zich vertaald in een grote poster die in de kantine hangt, waarop staat hoe DWS moet overleven in een tijd waarin het moeite kost om op de been te blijven.

'De sponsoring loopt terug, het innen van contributies kost steeds meer moeite, de kantine-inkomsten staan onder druk. Maar we mogen één ding niet uit het oog verliezen: er moet gevoetbald kunnen worden. We willen wel een nieuwe brug, maar de oude brug heb je ook no-

dig, anders donder je naar beneden.'

'Je kunt het als vereniging met maatschappelijke verantwoordelijkheid niet alleen. Wij hebben een zogenaamd G3-overleg met de KNVB en het stadsdeel. Waarom creëer je geen voetbalverenigings-verzameling? Je moet een model ontwikkelen om de krachten te bundelen en de kosten te verlagen.'

'DWS is zich aan het oriënteren op een geschikte partner. Ook voor onze maatschappelijke rol in de samenwerking met scholen en andere instanties. Het wordt steeds moeilijker door een teruglopende inzet van vrijwilligers. Je zult een tweedeling krijgen van klantenleden en verenigingsleden. De klant zegt: Ik zou graag wat willen doen, maar ik heb er gewoon geen tijd voor. Dat lid moet meer betalen dan een verenigingslid, dat wel inzetbaar is. Professionele ondersteuning kan niet uitblijven, net als ideeën over de exploitatie van de kantine. Die ligt er overdag verlaten bij, net als onze velden. Wij hebben in onze nabijheid scholen en een bedrijvencomplex. Daar ligt voor DWS mede de toekomst.'